

zouden de rollen nu eens kunnen omkeeren . . . portretschilderes en model. Van mijn weerbarstige facie hebben ze nooit een conterfeitsel willen maken. Nu, met al mijn rimpels en mijn veterane-snorren begin ik misschien interessant genoeg te worden . . . Het is maar een grapje, hoor ! Ik denk er niet aan te willen wedijveren met zoiets goddelijks als bloemen, of zelfs met een muur in de zon ! Maar wel zou ik graag je nog zooveel voorthelpen, als maar in mijn vermogen is."

En opnieuw, toen dat briefje beëindigd was, had door zijn hart die heldere vreugde geschenen bij de gedachte, dat hij zijn leven lang niet zou ophouden haar te dienen met de diepte zijner verzwegen liefde.

Nu, met een bijna niet te bedwingen ongeduld, zat hij telkens te kijken naar de kleine, blauwe enveloppe, die daar terzij onder het bereik van zijn hand lag.

Maar Pia haastte zich niet dien morgen ; geduldig blies zij haar ademstooten door het onwillig vuur, dat zuinig te flakkeren aanving.

„'t Is die gebenedijde wind," bromde ze, „nog mooi, dat 't niet rooken gaat . . ."

En terwijl zij zoo bij het zwartig haardhokje bukde, zag Renato weer, hoe grijs in deze laatste maanden haar donkerblonde haar was geworden, en welk een verslagenheid er sprak uit dien gedwee gebogen rug. Zij droeg ook niet langer haar uitdagende oorbellen, de bloedkoralen bloemenmandjes, die aan haar blanke gezicht zulk een wonderlijk relief hadden gegeven . . .

't Was, of zij zijn kijken voelde ; halfweg rees zij op, zag hem aan.

„Wat denkt u, professore," vroeg ze opeens, „in de gevangenis, zouën ze daar stoken ? In de cellen, bedoel ik . . . Wat zouën ze 't er anders koud hebben, die jongens, die geen beweging kunnen nemen . . ."

„Verrek !" viel dan plotseling haar helle stem met de oude bruuskheid uit, als de even opgelaaide vlam, nu het blazen een oogenblik inhield, dadelijk weer wankelde en met een paar flauwe, blauwe weifelingen over de zwart-besmookte blokken wegkromp en stierf.

Renato had de hand gestrekt naar Flavia's briefje, bleef er, zonder het te openen, mee zitten op zijn knie.

„Stoken in de cellen . . . 'k Zou 't niet weten", aarzelde zijn antwoord.

Pia blies opnieuw met een verwoedheid, of haar leven ervan afhing. En eensklaps, in een regen van uiteenspetterende vonken, ruischte helder en vol het vuur omhoog.

De vrouw kwam overeind. Maar zij ging niet weg. Vrij onnoodig bleef ze nog wat redderen in dien hoek.

„Verleden winter zijn we pas met nieuwjaar beginnen te stoken . . . weet u 't nog ? . . . Behalve natuurlijk de morgens, dat de Signorina